

Reglerne om, at et arbejdssted kun kan være midlertidigt i op til 1 år, gælder som nævnt kun i forhold til standardsatsen for kost og småfornødenheder.

Hvad angår satsen for logiudgifter, må der foretages en konkret vurdering af, om arbejdsstedet er midlertidigt.

Selvstændigt erhvervsdrivende, der på grund af afstanden mellem bopæl og et midlertidigt arbejdssted ikke har mulighed for at overnatte på deres sædvanlige bopæl, kan foretage fradrag med de samme standardsatser som lønmodtagere. Betingelserne for at være på rejse er de samme som for lønmodtagere.

Derudover kan selvstændigt erhvervsdrivende foretage fradrag for de faktiske dokumenterede erhvervs-mæssige udgifter til kost, småfornødenheder og logi.

Både fradrag efter standardsatserne og for faktiske udgifter kan tages i den selvstændigt erhvervsdrivendes personlige indkomst.

2.3.2. Lovforslaget

Frdrag for rejseudgifter dækker som nævnt typisk over den situation, at lønmodtageren selv har valgt at arbejde langt fra hjemmet samt de tilfælde, hvor arbejdsgiveren ikke ønsker at udbetale godtgørelse. Når man selv vælger at arbejde langt væk fra sin bopæl, kan rejseudgifterne siges at være af privat karakter, som der principielt ikke bør gives fradrag for. En lønmodtager bestemmer i princippet selv, hvor vedkommende vil arbejde i forhold til bopælen. Er der tale om en længerevarende periode, kan der sættes spørgsmålstegn ved, om den ansatte reelt er på rejse eller har valgt at bo langt væk fra sin arbejdsplads. I sådanne tilfælde behøver udgifterne til kost og småfornødenheder heller ikke at være større end for andre husholdninger. På en tjenesterejse bor lønmodtageren typisk på hotel, hvilket medfører relativt større udgifter til kost m.v.

Det foreslås derfor, at der lægges et loft på 50.000 kr. (2010-niveau) over en lønmodtagers mulighed for at trække udgifter til rejser fra ved indkomstopgørelsen. Loftet gælder både for fradrag med standardsatserne og med faktiske udgifter. Loftet berører ikke arbejdsgiverens muligheder for at udbetale skattefri godtgørelse eller at betale lønmodtagerens udgifter efter regning eller at give den pågældende fri kost og logi.

Det foreslås endvidere, at loftet også gælder for de selvstændigt erhvervsdrivende, som efter gældende regler har mulighed for at foretage fradrag med standardsatserne på helt samme måde som lønmodtagere. Hermed gøres der ikke forskel på selvstændige og lønmodtagere, hvilket var en begrundelse, da de selv-

stændiges mulighed for fradrag med standardsatserne blev indført. Normalt vil en selvstændigt erhvervsdrivende på rejse dog fratraske de faktiske udgifter som driftsudgifter, og dette sker der ingen ændring i. Ved også at lade loftet over fradraget gælde for de selvstændige kan der således ikke opnås et højere fradrag ved at omdanne sig fra lønmodtager til en enkeltmandsvirksomhed, der kun leverer arbejdskraft).

Det foreslåede loft svarer til rejseudgifter med standardsatser i ca. 3½ måned afhængig af, om der er mulighed for overnatning hjemme i weekender. Efter en vis periode må lønmodtageren forventes at kunne indrette sig efter forholdene og dermed begrænse sine rejseudgifter. Med det foreslåede loft vil der stadig være et incitament til at søge arbejde over større afstande, men statens udgifter hertil begrænses, således at provenuet kan bidrage til gennemførelse af en generelt lavere beskatning af arbejde.

Herudover sker der med lovforslaget en justering af reglerne om, hvor længe man kan bruge standardsatserne for kost og småfornødenheder på en enkelt rejse. Disse regler har været kritiseret for at være uklare, og de har givet anledning til mange klagesager. En forudsætning for at sikre, at borgere og virksomheder efterlever reglerne er, at de forstår dem. Efter forslaget påbegyndes en ny rejse og dermed en ny 12-måneders periode, når lønmodtageren rent fysisk skifter til et nyt midlertidigt arbejdssted, der ligger mindst 8 km væk. Dette svarer til den gældende bestemmelse, men det vil ikke længere være muligt at påbegynde en ny rejse blot ved at skifte arbejdsgiver eller arbejde med et nyt projekt. Lønmodtageren er ikke på ny rejse, bare fordi arbejdsgiveren har et andet navn, eller lønmodtageren f.eks. skifter frem og tilbage mellem en virksomhed og et vikarbureau. En enklere og mere logisk lovbestemmelse på dette område vil medføre en øget klarhed på området. Tvivlen om grænsetilfælde undgås, og fejl forebygges. En enkel og klar lovgivning sikrer samtidig en god administration i SKAT. Begge dele vil medvirke til, at klagesager kan undgås.

Efter lovforslaget skal der ved tilbagevenden til samme midlertidige arbejdsplads være forløbet mindst 40 arbejdsdage før, at der påbegyndes en ny 12 måneders periode. I dag er reglen 20 arbejdsdage. Det foreslås at forlænge perioden til 40 arbejdsdage, da den nuværende grænse på 20 arbejdsdage giver anledning til forsøg på omgåelse. Dermed forebygges fejl og overtrædelse af lovgivningen. SKAT kan således koncentrere indsatsen på andre områder, hvor der er fejlagtige indberetninger eller forsøg på overtrædelse af lovgivningen. Dette er i overensstemmelse med SKATs indsatsstrategi.